

Samenvatting over David tijdens de reünie van het zusterkamp 2010, gehouden op 30 oktober 2010.

Vandaag willen we met elkaar naar het leven van David kijken

Na een vermoeiende tocht door de woestijn ging Saul een grot binnen. Niet om wat uit te rusten en te slapen, zoals veel kinderbijbels ons willen laten geloven. In het Hebreeuws staat er letterlijk: Daar was een spelonk waar Saul binnenging om zijn voeten te bedekken. Een wat vreemde uitdrukking. Maar stel je de grote gewaden voor, waar de oosterling zich in hult. Als je dan op je hurken gaat zitten, bedekt de mantel de voeten. Saul zat dus gehurkt en dan kun je vast wel raden, wat hij aan het doen was. Juist, hij zat gewoon te..... Wat een genante situatie! De trotse koning zat te.... gadeslagen door zeshonderd man publiek!

Saul zat ongetwijfeld met zijn gezicht naar de ingang van de grot gekeerd; Tegelijk is ook duidelijk in welke gevaarlijke en hulpeloze positie Saul zich bevond. Zo gehurkt was het heel eenvoudig voor David om met één sprong een mes in zijn rug te steken. En een worp met een speer was helemaal simpel. Maar David deed dat niet. Saul was de Gezalfde des Here, hij sneed alleen maar een stukje van de mantel af, hij hield zijn mannen tegen, zodat ze Saul niets aan konden doen. Zij wilden wel, als David koning werd kwam er ook een einde aan hun ballingschap.

Nadat Saul uit de spelonk was vertrokken, maakte David zich aan hem bekend. Je kunt je vast wel voorstellen hoe Saul als aan de grond genageld stond. Verbijsterd zag hij daar zijn grootste vijand staan, de man die hij al zo lang achtervolgde! En de woorden van David spraken duidelijke taal. Hij besepte hoe dicht hij op het randje van zijn graf had gestaan. Toch had David hem niet gedood. Ineens begreep Saul hoe hier goed en kwaad recht tegenover elkaar staan. Van goddelozen komt goddeloosheid, maar van goede mensen komt goedheid. Saul huilde van spijt. "Gij zijt rechtvaardiger dan ik, want jij hebt mij goed gedaan, terwijl ik u kwaad gedaan heb..." Bij David telt blijkbaar niet "leven om leven, oog om oog, tand om tand." (Deut.19:21) maar "hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen" (Mat.5:44) en "overwin het kwade door het goede." (Rom.12:21)

Toont David zich hier niet een echte voorvader van onze Here? Hij is als het ware een voorafschaduw van de Here Jezus, een 'type'. Allereerst valt op dat David en de Here Jezus dezelfde achtergrond hebben. Beide zijn afkomstig uit Bethlehem. David was herder en werd koning, net zoals de Here Jezus de Goede Herder is en ook Koning is geworden. (Joh.10, Math.28:18) Van David wordt gezegd, dat hij een man naar Gods hart is (1Sam.13:14); van de Here Jezus zegt God de Vader: "Gij zijt mijn Zoon, de geliefde, in U heb Ik mijn welbehagen." (Luc.3:22) David werd steeds verraden door zijn volksgenoten, hoewel hij toch altijd voor ze opkwam. (1Sam.23, vgl. 25:16) Zo werd ook de Here Jezus door zijn eigen volk verraden, hoewel Hij hun Redder en Beschermmer wilde zijn.

Gods manier is duidelijk anders: niet Goliath won – hoewel hij de sterkste was – maar David. Gods manier is gebaseerd op rechtvaardigheid en goedheid, op liefde en genade. Goliath verloor omdat hij God had beledigd. David won, omdat hij op die goede God vertrouwde.

Het had niets meer te maken met het recht van de sterkste. Bij God telt blijkbaar het recht van de zwakste. Daarom wilde God ook zelf wel de minste zijn: Hij werd mens.

.....die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruizes." (Filip.2:5-8)

Onze manier is die van geweld en overheersing, Gods manier spreekt meer van liefde en genegenheid. En dat werkt! Kijk maar eens hoe Saul reageerde. Hij had toch niet meer verder hoeven zoeken? Zijn vijand gaf zich als het ware zomaar over. Hij had gemakkelijk die drieduizend soldaten op David en zijn zeshonderd man kunnen afsturen. Hij had het met geweld best gered. Maar hij laat David gaan en Saul gaat naar huis... Liefde is sterker dan haat. David overwon het kwade door het goede.

David laat hier overduidelijk zien wat het woord 'genade' betekent: onverdiende goedheid, welwillendheid en trouw. Hierin zien we toch het beeld van de Here Jezus: "Gij kent immers de genade van onze Here Jezus Christus, dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoudt worden." (2Cor.8:9)

Zoals David er alles voor over had – zelfs zijn leven – om Saul voorspoedig te maken, zo gaf de Here Jezus ook zijn hemelse rijkdom op om ons te helpen. Ondanks alle goede dingen die Hij deed, hebben de mensen steeds opnieuw geprobeerd de Here Jezus te doden.

Saul was zo goed begonnen, als een koning die wist dat hij eigenlijk ónderkoning was: koning onder God. Later werd het Saul duidelijk, dat God hem verworpen had en dat God een nieuwe koning had uitgekozen, namelijk David. Hij erkende dat zelfs in vers 21: "Nu dan, zie, ik weet, dat gij zeker koning zult worden en dat het koningschap over Israël in uw hand bestendig zal zijn." Toch probeerde Saul tegen beter weten in Gods gezalfde te doden.

Saul zat daar in die spelonk als het ware aan het randje van zijn graf. Eén messteek en het was voorbij. Toch spaarde David hem, onverdiend. Zo is het ook met de mensheid gesteld: we staan aan het randje van de afgrond, we zijn ten dode opgeschreven. Door de zonde hebben we de dood meer dan verdiend. Maar gelukkig, God is genadig! Hij heeft ons goed gedaan, terwijl we kwaad gedaan hebben... Jezus is daar het levende bewijs van! In plaats van de dood, geeft Hij ons eeuwig leven en zijn we door Door God Bewaard.

Dan is er ook de geschiedenis van Nabal, en hoe Abigail door God gestuurd werd, om niet wraak tenemen en Nabal te doden. Zodat David geen bloedschuld op zich zou laden. Na Nabals dood wordt Abigail de vrouw van David.

Maar dan zien we in hoofdstuk 27 dat de moedeloosheid David overvalt.

Hij ziet het niet meer zo zitten allemaal. Hij overlegt bij zichzelf en zegt:

Vandaag of morgen val ik natuurlijk toch in handen van Saul en dan is alles voor mij afgelopen, ik weet echt niet meer hoe het verder moet gaan. Waar was zijn geloof en zijn moed gebleven? Let erop dat er staat, David overlegt bij zichzelf, dan zal IK omkomen, het is voor MIJ het beste dat IK een toevlucht zoek in het land der Filistijnen, dan zal Saul MIJ met rust laten en MIJ niet langer zoeken. Dan ben IK aan zijn greep ontsnapt.

David gaat dus bij zichzelf te rade, alles draait om hemzelf. David zakt weg in de angst. Hij vergeet Gods beloften, Hij vergeet dat hij gezalfd is. Kijken we eens even naar onszelf:

Ervaren wij dat soms ook niet in ons leven? Dat we de strijd aangegaan zijn, overwinningen hebben behaald, ons vertrouwen op de Heer hebben gesteld, maar dat we dan ineens in elkaar klappen en niet meer weten hoe het verder moet. Gaan we dan ook bij onszelf te rade of gaan we naar God om Hem om raad te vragen?

David kijkt op dit moment naar de omstandigheden en overlegt niet met zijn God wat hij moet gaan doen. Hij bedenkt zijn eigen plan. Achis de koning van de Filistijnen wil vechten tegen Juda. David zegt wij gaan mee in de srijd, maar de bevelhebbers vertrouwde David niet. David en zijn mannen werden weggestuurd. Toen ze vermoeid terug kwamen in Ziklag, was de stad leeggeroofd en platgebrand. De Amelekieten hadden de vrouwen en kinderen meegenomen. Nu in alle ellende kwam hier de ommekeer.

Maar..... David sterkte zich in de Here zijn God.

Dat was een sleutel die David hanteerde om de deur te openen naar een nieuw leven.

David sterkte zich in de Here, zijn God. Dit is het grote moment, David komt tot bezinning, hij bedenkt hoe goed het leven met De Here was, hoe ver hij van Hem afgedwaald is en waar hij nu in terechtgekomen is. Hij realiseert zich weer wie de Here is, wat voor plan Hij met zijn leven had en hoe ongehoorzaam hij geweest is.

David zoekt Gods leiding. Hij gaat naar de priester en vraagt in zijn bijzijn, de Here om raad. Moet hij de Amelekieten achterna gaan? Valt er nog iets te redden? Dan, na 16 maanden, ontvangt hij een godsspraak. De Here spreekt weer tegen hem, Hij antwoordde: Achtervolg, want stellig gij zult inhalen en bevrijden. David klampt zich vast aan Gods beloften.

Intussen gaat de strijd van de Filistijnen tegen Israël verder. De mannen van Israël slaan op de vlucht en er vallen veel doden. Ook de zonen van Saul worden gedood. Saul kon de strijd niet meer aan. Toen de boogschutters hem onder schot namen, beefde hij zeer voor de

schutters. Hij vroeg zijn wapendrager hem te doden, maar die weigerde. Toen stortte Saul zich in zijn eigen zwaard. Als zijn wapendrager dat ziet doet hij hetzelfde. Zo stierven al deze mannen op dezelfde dag.

David zoekt de Here voor de toekomst.

Wat verderop lezen we, dat David aan de Here vraagt, waar zal ik heen trekken? Nu niet, wat hij zelf denkt of voelt, maar wat de Here zegt. Dan antwoordt de Here hem, naar Hebron, wat betekent, verwantschap - broederschap. David keert terug naar zijn broeders, hij is terug in zijn bestemming. God opent voor hem de deur naar Hebron.

Hier maken we een sprongetje in de tijd, naar het einde van Davids leven.
In 1 Kronieken Hoofdstuk 28 en 29.

Toen zeide David tot zijn zoon Salomo: wees sterk en moedig en doe het : vrees niet en wees niet verschrikt, want de Heere God, mijn God, is met u. Hij zal u niet begeven en u niet verlaten, totdat al het werk voor de dienst van het huis des Heren gereed is.
1 Kronieken 28 : 20

David wist als geen ander met welke problemen Salomo als politiek leider te maken zou krijgen. Hij zei: "Wees niet bang, laat je niet ontmoedigen. Je zult mensen hebben die voor je zijn en mensen die tegen je zijn. Het zal af en toe een gekkenhuis worden. Wandel gewoon met God, want dan zal Hij van begin tot eind naast je staan". Tenslotte viel David als vanzelf op zijn knieën en bad een prachtig gebed, een uiting van aanbidding tot de Here God. De eerste verzen vormen een lofprijzing. Lofprijs laat de mens buiten beeld en richt zich ten volle op het verhogen van de levende God. Het vergrootglas is naar boven gericht.

Geprezen zijt Gij, Here, God van onze vader Israël, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Van U, o Here, is de grootheid en de kracht, de heerlijkheid, de roem en de majesteit, ja, alles wat in de hemel en op de aarde is; van U is de heerschappij, o Here, en Gij zijt als hoofd boven alles verheven. Want rijkdom en eer komen van U, en Gij heerst over alles; in Uw hand is sterkte en kracht en Gij hebt het in uw macht een ieder groot en sterk te maken. Thans loven wij U, o onze God, en prijzen wij Uw heerlijke naam. Wie toch ben ik, en wat is mijn volk, dat wij in staat zouden zijn zulke vrijwillige gaven te schenken? Want het komt alles van U, en wij geven het U uit Uw hand. Voorwaar, wij zijn vreemdelingen en bijwoners voor Uw aangezicht, gelijk al onze vaders; als een schaduw zijn onze dagen op aarde, zonder hoop. Here, onze God, al deze rijkdom die wij bijeengebracht hebben om U een huis te bouwen voor Uw heilige naam, komt uit Uw hand; U behoort het alles. Ik weet, mijn God, dat Gij het hart toetst en een welbehagen hebt in oprechtheid; Ik heb in oprechtheid mijns harten U dit alles gegeven; nu heb ik met vreugde gezien, hoe ook Uw volk dat zich hier bevindt, U vrijwillig gaven bracht. Here, God van onze vaders Abraham, Izaäk en Israël, houd deze gezindheid in het hart van Uw volk voor altijd in stand en richt hun hart op U. En geef mijn zoon Salomo een volkomen toegewijd hart, opdat hij Uw geboden, Uw getuigenissen en Uw inzettingen onderhoudt, het alles volbrengt en de burcht, die ik heb ontworpen, bouwt. Daarop zeide David tot de gehele gemeente: Prijst nu de Here, Uw God....
1 Kronieken 29 : 10 - 20

En dat is precies wat de gemeente deed. In reactie op Davids gebed en spontaan "....prees de gehele gemeente de Here, de God hunner vaders, knielde en boog zich neder voor de Here en voor de koning....", "....Zij aten en dronken die dag voor het aangezicht de Heren met grote vreugde...."
1 Kronieken 29 : 20, 22

Wat een moment was dat. Hoewel dit het einde van een tijdperk betekende, eindigde het niet in droefheid en rouw, maar in blijdschap en lofprijzing voor God. Zij riepen Salomo, de zoon van David, andermaal tot koning uit.... En Salomo zette zich op de troon des Heren als koning in de plaats van zijn vader David.... Alle oversten en helden en ook alle zonen van koning David betuigden hun trouw aan koning Salomo. De Here gaf Salomo een uitermate groot aanzien bij geheel Israël en schonk hem een

koninklijke majesteit, zoals geen enkele koning over Israël voor hem bezeten had. 1
Kronieken 29 : 22 – 25

En wie was daar nog het meest blij over? Inderdaad, de vader van Salomo: David.
Toen hij in goede ouderdom, verzadigd van leven, rijkdom en eer, gestorven was, werd zijn
zoon Salomo koning in zijn plaats.
1 Kronieken 29 : 28

Als een man van God sterft, sterft er niets van God. En als een man van God sterft, sterft er
niets van Gods principes. Nergens zien we dat zo duidelijk als in het leven van David.
Welke lessen kunnen we leren van deze Godsman?
We leren HOOP, ondanks zijn menselijke eigenschappen.
We leren MOED, zelfs te midden van zijn eigen angst.
We leren BEMOEDIGING en LOFPRIJS uit de liederen die voortkwamen uit zijn uren van
wanhoop.
We leren VERGEVING in zijn duistere momenten van zonde.
En we leren de waarde van het DIENEN van Gods plan in onze eigen generatie, zelfs als niet al
onze dromen vervuld worden.

Zullen we met elkaar zingen De Here is mijn herder.